

kan søies Noget til, hvad den høitagtede Justitsminister har anført. Jeg kan godt begribe, at det kan være Tilfældet, saaledes som det har været det med den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen), at man i den Fremstilling, der blev givet af den høitagtede Justitsminister, har fundet Noget, der, idet det bevagede sig paa et theoretisk Gebeet, forekom usforklarligt, naar man ikke har Kundskab til den herhen hørende Lovgivnings i sig selv meget klare Bestemmelser, altsaa, naar man ikke i Anledning af det omhandlede Lovforslag har gjort sig bekendt med de Forordninger, hvortil der er blevet sigtet, hvilket navnlig gjælder, forsaavidt der i Lovforslaget er blevet talt om andre Love, der maatte fastsætte høiere Straf. Men det forekommer mig i sig selv klart, at den Bestemmelse, som er optagen i den paagjældende Paragraph: at Lyendet skal staae til Ansvar for den Stade, som det paasører Huusbonden af Forsæt, Uagtsomhed eller Mangel paa nogen særegen Art af Dygtighed, der udkræves til bestemte Forretninger, hvortil Lyendet har ladet sig antage, paa ingen Maade kan udsætte Lyendet for at komme til at lide Uret eller at blive stillet i et uheldigere Forhold, end Tilfældet maa være med Hensyn til enhver anden Statsborger. Med Hensyn til Uagtsomhed er det dog klart, og dermed kan Ingen være ubekendt, der har bevæget sig noget i disse almindelige Forhold, at man ikke paalægger en Person Erstatningsansvar, fordi han har udvist en mindre Grad af Uagtsomhed; vi vide jo Alle, at det hos os ikke er saaledes, at man pincer Borgerne med den Fordring, at de skulle vise al tænkelig Opmærksomhed, men man har meget godt Die for, at det ikke gaaer an at forlange, at En, der har mange Ting at tage vare, der i det daglige Liv skal dele sin Opmærksomhed paa mangfoldige Ting af mindre eller større Betydning, skal anvende al tænkelig Agtpaaivenhed; man gaaer ikke videre end at kræve af ham, at han skal udvise den Opmærksomhed, som er sædvanlig, som kan fordres af den, til hvem man ikke gjør overdrevne Fordringer. Saaledes kommer altsaa Uagtsomheden i denne Lov til at staae paa sin fuldkomne rette Plads, og jeg skulde troe, at den ærede Rigs-

dagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) maa have misforstaaet de Tiltringer, der ere blevne brugte af den høitærede Justitsminister, naar han har draget ind under Begrebet „Uagtsomhed“ hvad der blev anført med Hensyn til Mangel paa nogen særegen Art af Dygtighed. Vist er det, at der i Lovforslaget fremtræder de tre Tilfælde: Forsæt, Uagtsomhed og Mangel paa nogen særegen Art af Dygtighed, og, naar der nu viser sig en saadan Mangel paa særegen Færdighed, som Lyendet ved at tiltræde sin Tjeneste har tilkjendegivet at være i Besiddelse af, saa forekommer det mig utvivlsomt, at der maa paa hvile det Erstatningsansvar; det er ikke Andet, end hvad der i sig selv er rigtig og i Harmoni med Nr. 4 i § 15, hvorefter Huusbonden er berettiget til at undlade at modtage et sættet Lyende, fordi det ikke er i Besiddelse af de særegne Færdigheder, som det har udgivet sig for at besidde. For mig, og jeg tør haabe, for Thingets øvrige Medlemmer, staaer det klart, at § 25, hvortil Ændringsforslaget er stillet, ikke vil udsætte Lyendet for nogen Uret.

I Henseende til Ændringsforslaget under Nr. 16, der dreier sig om Bands og Brødsstraffen, kan jeg heller ikke Andet end mene, at den høitagtede Justitsminister har anført, er tilstrækkeligt til at vise, at, naar man tager Hensyn til, at det Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal, er et Overordnelses- og Underordnelsesforhold, kan den fastsatte Straf ikke ansees at være for streng. Naar man vil udelukke Anvendelsen af Bands og Brødsstraf, maa man ganske løsrive sig fra de Grundsætninger, der ere optagne i vor Lovgivning i Henseende til de Tilfælde, hvor der er Tale om Fornærmelser mod dem, som man skylder særdeles Ærbødighed; og jeg kan umulig have Tvivl om, at det ærede Things Medlemmer paa det Punct, hvorpaa de staae, ville erkjende, at hvormeget man end maa arbeide hen til, at Lyendeforholdet bliver heldigt stillet, at de Baand løsnes, som maaskee altfor trykkende kunde hvile paa det, saa maae vi dog heller ikke bringe det dertil, at Huusbonden skal komme til at mangle den fornødne Garantie mod Fornærmelser af sit Lyende. Der er i den omhandlede Paragraph bestemt